

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 96

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 12/09/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lư

Chư vị đồng học, chào mọi người! Đoạn thứ 39, sau cùng của Vựng Biên có mấy đoạn giáo huấn của đại đức xưa nói được rất hay. Hoàng Lỗ Trục có một bài kệ:

“Thịt ta, thịt chúng sanh, tên khác, thể không khác.

Vốn cùng một chủng tánh, chỉ là khác hình hài.

Khổ não kẻ chúng chịu, ngon béo để ta dùng.

Đâu cần Diêm vương xử, tự mình xét xem sao?”

Người và cầm thú tuy tên gọi không như nhau, nhưng nhục thể, linh tánh là như nhau. Linh tánh của động vật, chỉ cần tâm tử mĩ một chút thì bạn liền thấy được rất rõ ràng, chúng không khác gì với người, cũng là tham sống sợ chết. Mạnh ăn hiếp yếu, đây là hiện tượng của sinh thái, nếu như chúng ta từ chỗ này mà kiến lập lý niệm thì sai rồi. Con người không bằng cầm thú, hổ, báo, sư tử sau khi ăn no, những động vật nhỏ đi xung quanh chúng, chúng cũng không thèm để ý, tuyệt đối không có ý tổn hại. Thế nhưng con người không như vậy, không ăn cũng muốn giết chúng. Con người nếu như không nhận qua giáo dục, không biết được nghĩa lý, người xưa có câu: “Người với cầm thú có hơn gì?” Ý nói là con người so với cầm thú đâu có gì khác biệt? Chúng ta phải suy nghĩ nhiều. Chúng ta giết chúng sanh, ăn thịt chúng sanh, tiên sinh Hoàng nói không cần phải đợi vua Diêm-la phán xử, chính mình hãy nghĩ xem phải nên xử lý thế nào? Lữ Động Tân thời triều Đường nói rất hay, Lữ Động Tân nói với mọi người: Nếu bạn muốn trường thọ, bạn cần phải phóng sanh, đây là chân lý của tuần hoàn; khi chúng chết, bạn đi cứu chúng, đến khi bạn chết thì trời cứu bạn. Người thế gian luôn cầu trường thọ, cầu sống lâu, luôn cầu nhiều con cái, có phương pháp hay không? Có! “Giới sát phóng sanh mà thôi.” Đây là Lữ Động Tân nói. Những người này đều là người chân thật có trí tuệ, chân thật có đức hạnh, đối với sự lý nhân quả, họ thấy được rõ ràng, thấy được thấu triệt, chúng ta phải tin sâu không nghi. Nhà Phật thường nói làm Phật, làm Bồ-tát hay đọa ba đường, biến thành súc sanh thủy

đều ở chính mình, không liên quan gì tới người khác, chúng ta chính mình phải sâu sắc phản tỉnh, tự cầu đa phước, đừng đi vào chỗ chết.

Kết luận sau cùng của phần này là trích dẫn một bài văn của Kì Hề Độ, đoạn văn chương này của ông được phân thành mấy đoạn, viết được rất hay, chúng ta vừa xem thì biết con người này là đệ tử của nhà Phật, điều ông nói ra toàn là giáo huấn của Phật Bồ-tát. Mở đầu ông nói: *“Trong một thể vốn đầy đủ các thể, mạng sống của chúng sanh đều là mạng sống của ta.”* Đây là cảnh giới của Phật và đại Bồ-tát, biết được hư không pháp giới là một thể, chúng ta thường nói là cùng đồng thể sanh mạng, cho nên tất cả chúng sanh là chính mình. Ông nói về việc ăn uống của người thế gian: *“Đủ món trên quý bày trước mặt, thấy đều kêu gào đầy oán nghiệp.”* Việc này chúng ta thường hay xem thấy, khi có yến tiệc, trên bàn bày rượu thịt, những gà, vịt, cá thịt này chân thật là oan nghiệp. Khi chúng bị giết, không phải chúng cam tâm tình nguyện cúng dường bạn, là sức mạnh của chúng không thể chống lại bạn, chúng bị giết. Hôm nay bạn ăn chúng, có thể ngay khi bạn đang ăn, những oan hồn này đều vây xung quanh bạn, đều đang ở xung quanh bạn, đều đang ở sau lưng bạn. Hiện tại vận số của bạn còn tốt, khí vượng còn mạnh nên chúng không dám hại bạn, đến một ngày nào đó khi bạn suy rồi thì những oan gia đối đầu này liền tìm đến.

Ở Đài Loan, trong Phật môn chúng ta có một vị pháp sư Quảng Hóa, có rất nhiều người biết ông, ông cũng là bạn của tôi. Trước khi ông chưa xuất gia thì ông là quân nhân, quản quân nhu, quân nhu là quản lý tài vật, cho nên ông dùng tiền rất thoải mái. Ông nói với tôi, khi ông làm việc ở trong quân đội, mỗi ngày ăn một con gà, không biết là đã ăn bao nhiêu con. Sau khi học Phật thì ông xuất gia, xuất gia cũng không tệ, trì giới rất nghiêm, là một vị pháp sư tốt, rất khó được, ông xuất gia sớm hơn tôi hai năm. Có một hôm, đây là việc khi còn ở Đài Trung, ông dạy tại Phật học viện, hán học của ông rất tốt, có thể viết văn chương, có thể làm câu đối. Ông nói, có một hôm khi ông đang tắm, ông thấy trong nhà tắm khắp nơi toàn là gà, chúng bay nhảy tứ tung, ông liền né tránh, khi né tránh thì té ngã, bị gãy chân, cho nên ông trở thành tàn phế; về sau ông phải dùng gậy, đến sau cùng thì phải dùng xe lăn. Ông nói với tôi, đây là tội nặng mà báo nhẹ, đây là nhân quả báo ứng do ngày trước ông đã ăn gà quá nhiều. Ông đi đứng rất khó khăn, khi bệnh nặng, ông đến tìm tôi, bởi ông muốn đem đạo tràng tặng cho tôi, tôi đi thăm ông, ông đã không còn cách nào nói chuyện được, ngồi trên xe lăn miệng chảy nước dãi, nhìn rất đáng thương! Tôi và Hàn quán trưởng cùng đi thăm

ông, xem thấy bên cạnh ông còn có một số đệ tử, cho nên tôi liền cảm tạ ông, tôi không tiếp nhận.

Chúng ta xem đoạn văn này, một chút cũng không sai, những món ăn máu thịt này bày lên trên bàn đều là oan nghiệp, du hồn, người sáng mắt vừa nhìn thì rõ, làm sao dám nuốt? Nghĩ thử xem, nhà Phật là “đồng thể đại bi”, thấy tất cả chúng sanh đều là “cha mẹ quá khứ, chư Phật vị lai”, phổ độ chúng sanh, cứu chúng còn không kịp thì làm sao có thể giết hại chúng, làm sao có thể ăn thịt chúng? Chỉ cần chúng ta vừa chuyển đổi ý niệm thì liền giác ngộ, loại tập khí ăn thịt này liền không khó đoạn trừ, động cơ giết hại chúng sanh cũng liền có thể đoạn trừ, khôi phục tâm thanh tịnh, tâm bình đẳng, tâm từ bi, đó chính là tự cầu đa phước. Không những không thể giết hại chúng sanh, mà khiến chúng sanh sanh phiền não là chúng ta đã có tội lỗi rồi.

Ngạn ngữ thường nói: “Người sống ở thế gian, việc không như ý thường tám, chín phần.” Tại sao việc không như ý nhiều như vậy? Quả báo! Ngày trước ta không đối đãi tốt với người khác, ngày nay gặp phải quả báo này. Nếu như chúng ta có thể dùng tâm thiện, ý thiện, hạnh thiện để đối đãi tất cả người, việc và vật thì chúng ta ngay đời này mọi việc liền như ý; mọi lúc, mọi nơi, tự nhiên liền được quý nhân giúp đỡ. Chúng ta chịu giúp đỡ người khác, tự nhiên liền được người khác giúp đỡ. Nghiệp nhân quả báo tơ hào không sai. Chúng ta kính người khác, người khác kính chúng ta; chúng ta có thể yêu thương tất cả động vật, thiên địa quỷ thần cũng yêu thương chúng ta; chúng ta khinh mạn người khác, người khác nhất định khinh mạn chúng ta; đúng như cái gọi là tự làm tự chịu, không phải có thiên thần hay quỷ thần gì đó đến an bài, không có chuyện đó. Tất cả pháp xuất thế gian chính là nhân duyên quả báo mà thôi, Phật pháp cũng không ngoại lệ.

Mục đích học Phật ở đâu? Là phải vì chứng đắc pháp thân thanh tịnh. Nếu bạn muốn chứng được pháp thân thanh tịnh, một chút ô nhiễm cũng không thể có, đến lúc nào bạn có thể đem thị phi nhân ngã, tham sân si mạn, những phiền não tập khí này đoạn trừ hết. Phương pháp lý luận để đoạn trừ thì thánh hiền thế xuất thế gian đã nói rất nhiều, chúng ta phải tỉ mỉ mà đọc tụng, phải tỉ mỉ mà nghiên cứu thảo luận, làm cho rõ ràng, làm cho sáng tỏ, y giáo phụng hành, vậy mới được cứu. Nếu như không thể tín thọ phụng hành, không cách nào làm đến tín - giải - hành - chứng, vậy thì luân hồi, khổ báo chắc chắn không thể tránh khỏi. Sanh tử có nghiệp nhân, chúng ta hiện tiền thân thể khỏe mạnh sống lâu, hay là nhiều bệnh, nhiều phiền não, đoản mạng, không có thứ nào không phải nghiệp

báo, chúng ta phải tin tưởng giáo huấn chân thật của Phật Bồ-tát, trồng nhân thiện chắc chắn được quả thiện. Nhân thiện phải kiến lập từ trong tâm địa, hạnh thiện, khẩu thiện, ngôn thiện mà tâm không thiện thì không chuyển được y báo. Tâm thiện thì không có thứ nào không thiện, ngôn ngữ hành vi có làm ác thì cũng là thiện. Nếu như tâm không phải thiện, dù ngôn thiện, thân thiện thì là giả, không phải thật; họ nói lời hay với bạn, giúp bạn làm việc tốt, họ có mục đích, có ý đồ, đó là không thiện! Người tâm thiện, lời nói không dễ nghe, việc làm rất khó coi, thế nhưng lại là thiện, quả báo là thiện, họ là lợi ích chúng sanh, lợi ích cho bạn, họ không hại bạn. Tâm không thiện, ngôn ngữ dễ nghe thì là thù địch, thế gian có một số người không có trí tuệ, thường hay bị lừa, thường hay bị gạt. Bị gạt bị lừa nhiều rồi dần dần sẽ giác ngộ, vậy vẫn xem là không tệ. Có người bị gạt, chịu thiệt mà cả đời cũng không biết giác ngộ, đó là ngu muội đến tột đỉnh.

Cho nên, học Phật nếu muốn được phước báo, điều thứ nhất là tuyệt đối không được kết oán với tất cả chúng sanh, “oan gia nên giải, không nên kết”. Oan nghiệp luôn phải hóa trừ, nợ mạng phải trả mạng, nợ tiền phải trả tiền, chúng ta cam tâm tình nguyện, bất luận gặp phải ác duyên gì cũng không oán trời, không trách người, biết được đây là nghiệp báo của chính mình hiện tiền. Muốn hóa giải những ác báo này thì từ ngay trong tâm địa phải làm một chuyển biến, chuyển ác thành thiện, chuyển mê thành ngộ, thì cho dù có định nghiệp, quả báo cũng sẽ giảm nhẹ, ý niệm của chúng ta chuyển rồi, cho nên nói báo nặng chuyển nhẹ, báo nhẹ thì liền hóa giải. Sự việc này, quan trọng nhất chính là một niệm chân thành, tâm chân thành có thể cảm ứng đạo giao với Phật Bồ-tát, chân thành có thể cảm động thiên địa quỷ thần. Cho nên, chúng ta ngày trước tạo tác tội nghiệp, làm sai sự việc cũng không sợ! Sợ là bạn không quay đầu, sợ là bạn không giác ngộ, người xưa nói rất hay: *“Người không phải thánh hiền, ai mà không có lỗi?”* Trước đây không có đọc sách thánh hiền, không hiểu giáo huấn của thánh hiền, ở nhà thì cha mẹ không dạy bảo chúng ta, đến trường thì thầy cô cũng không dạy bảo chúng ta, chúng ta tạo tác hết thảy ác nghiệp, vậy thì có thể lượng thứ. Trong kinh Vô Lượng Thọ, Phật nói là “tuyệt không trách họ”. Thế nhưng ngày nay chúng ta đọc được sách thánh hiền, nghe được Phật pháp, nhất định phải hối cải, nhất định phải giác ngộ. Nếu như đọc sách thánh hiền, nghe Phật Bồ-tát giảng kinh mà vẫn không chịu quay đầu, còn tiếp tục tạo ác nghiệp, vậy thì bạn hết cứu, bạn là tội chồng thêm tội.

Đặc biệt là người xuất gia, bản thân chúng ta khoác lên cái hình tướng này, nếu làm không giống thì tội lỗi càng nặng, ở trong xã hội này so với bất cứ nghề

ngiệp nào cũng đều nghiêm trọng hơn. Bởi vì cái thành tựu là thù thắng không gì bằng, cho nên cái đắc tội thì cũng nghiêm trọng không gì bằng, chúng ta phải hiểu rõ đạo lý này, phải hiểu rõ chân tướng sự thật. Đoạn ác, nhất định phải đem ác đoạn cho sạch sẽ; còn tu thiện, luôn hy vọng tâm thiện này có thể viên mãn, chúng ta mới không có lỗi với Phật, không có lỗi với Bồ-tát, không có lỗi với những thiện tri thức truyền pháp nhiều đời, niệm niệm giữ tâm báo ân. Làm thế nào báo ân? *“Thọ trì đọc tụng, vì người diễn nói”*, vậy mới chân thật thực tiễn “trên đền bốn ân nặng, dưới cứu khổ ba đường”, chân thật báo ân! Chúng ta học không tốt, làm không giống, vậy thì đắc tội rồi. Chính mình phải luôn biết, muôn vàn không được qua loa, chân thật như câu mà thế tục thường nói: “Trước cửa địa ngục tăng đạo nhiều.” Nếu như chúng ta là một phần tử ở trong đây thì sai rồi, hết sức sai lầm! Tốt rồi, hôm nay chúng ta giảng đến chỗ này.